

RECULL DE PREMSA

02/04/2015

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

23

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
02/04/15	EL COL·LEGI DE PERIODISTES I REGIÓ7 MUNTEN UN DEBAT SOBRE EL POUM / REGIO 7	5	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
02/04/15	LA GUERRA DE LES ONES DEL 36 / EL PAIS (ED. CATALUÑA) QUADERN	7	3
02/04/15	TV3 BAIXA, PERÒ RECUPERA EL LIDERATGE / ARA	10	1
02/04/15	INDUSTRIA ACELERA EL CONCURSO DE CINCO CANALES PARA CONTENTAR A LAS PRIVADAS / EL ECONOMISTA	11	1
02/04/15	JAMES NACHTWEY FOTÓGRAFO «CONSIDERO A GOYA EL PADRE DE LOS FOTÓGRAFOS DE GUERRA» / ABC (EDICION NACIONAL)	12	2
02/04/15	EL CANDIDATO MÁS 'MEDIÁTICO' / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	14	1
02/04/15	LUIS BRITO, FOTÓGRAFO EN BÚSQUEDA CONSTANTE DE ENTORNOS PUROS / EL PAIS (ED. NACIONAL)	15	1
02/04/15	LA OPOSICIÓN VALENCIANA EXIGE INVESTIGAR LOS CONTRATOS MILLONARIOS REALIZADOS POR CANAL 9 / EL PAIS (ED. NACIONAL)	16	1
02/04/15	UNA MIRADA SIN LEGAÑAS DEL PODER por RAFAEL VALLBONA / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	17	1
02/04/15	RECONeixEMENT JOSEP M. CADENA, PREMI NACIONAL DE CULTURA 2015 / DIARI DE SANT CUGAT	18	1
02/04/15	RUS NO TINDRÀ TELEVISIÓ EL 24-M / EL PUNT AVUI	19	1
02/04/15	El periodisme esportiu aporta 50.710 euros a la Guttman / ARA	20	1
02/04/15	GUIÑO DEL GOBIERNO A LOS 'GRANDES' DE LA TV / EL ECONOMISTA	21	1
02/04/15	UNA PERIODISTA QUE HA TREBALLAT A L'AFGANISTAN FA UNA XERRADA A GRANOLLERS / EL 9 NOU (VALLES ORIENTAL)	22	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

El Col·legi de Periodistes i Regió7 munten un debat sobre el POUM

Entitats de la ciutat plantejaran preguntes als redactors del document i al regidor d'Urbanisme

REDACCIÓ | MANRESA

■ La Demarcació Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya i **Regió7** organitzen un acte públic d'informació i debat sobre el Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM), entenent que, després del debat polític que va portar a la seva aprovació inicial en el darrer ple municipal, és hora d'obrir el debat en l'àmbit ciutadà.

Tindrà lloc el proper dimecres

22 d'abril, a 1/4 de 9 del vespre, a l'auditori del Conservatori Municipal de Música de Manresa. Es planteja a l'equip redactor del POUM i al regidor d'Urbanisme, Ramon Bacardit, que responguin les qüestions que els formulin en nom de la societat civil els representants de la Cambra de Comerç i Indústria de Manresa, la Delegació Bages-Berguedà del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya; PI-MEC Catalunya Central; la Federació d'Associacions de Veïns de Manresa; UBIC de Manresa; l'Associació de Comerciants del Centre Històric de Manresa; Meandre i la PAHC Bages.

El POUM és un instrument d'or-

denació integral del municipi que ha de permetre planificar el desenvolupament del territori i que, per tant, afecta directament el conjunt de la població de Manresa i el seu entorn immediat. És, per tant, una eina cabdal per al futur de la ciutat i de les persones que hi viuen. Una vegada feta l'aprovació inicial, s'obrirà un període d'exposició pública de tres mesos per tal que els ciutadans hi puguin fer les al·legacions que considerin.

Tocarà al proper govern de Manresa superar les següents fases fins que el nou planejament urbanístic sigui executiu. El pla general actual és del 1997 i el 2009 va esgotar tots els terminis.

Votació al ple del mes passat de l'aprovació inicial del POUM

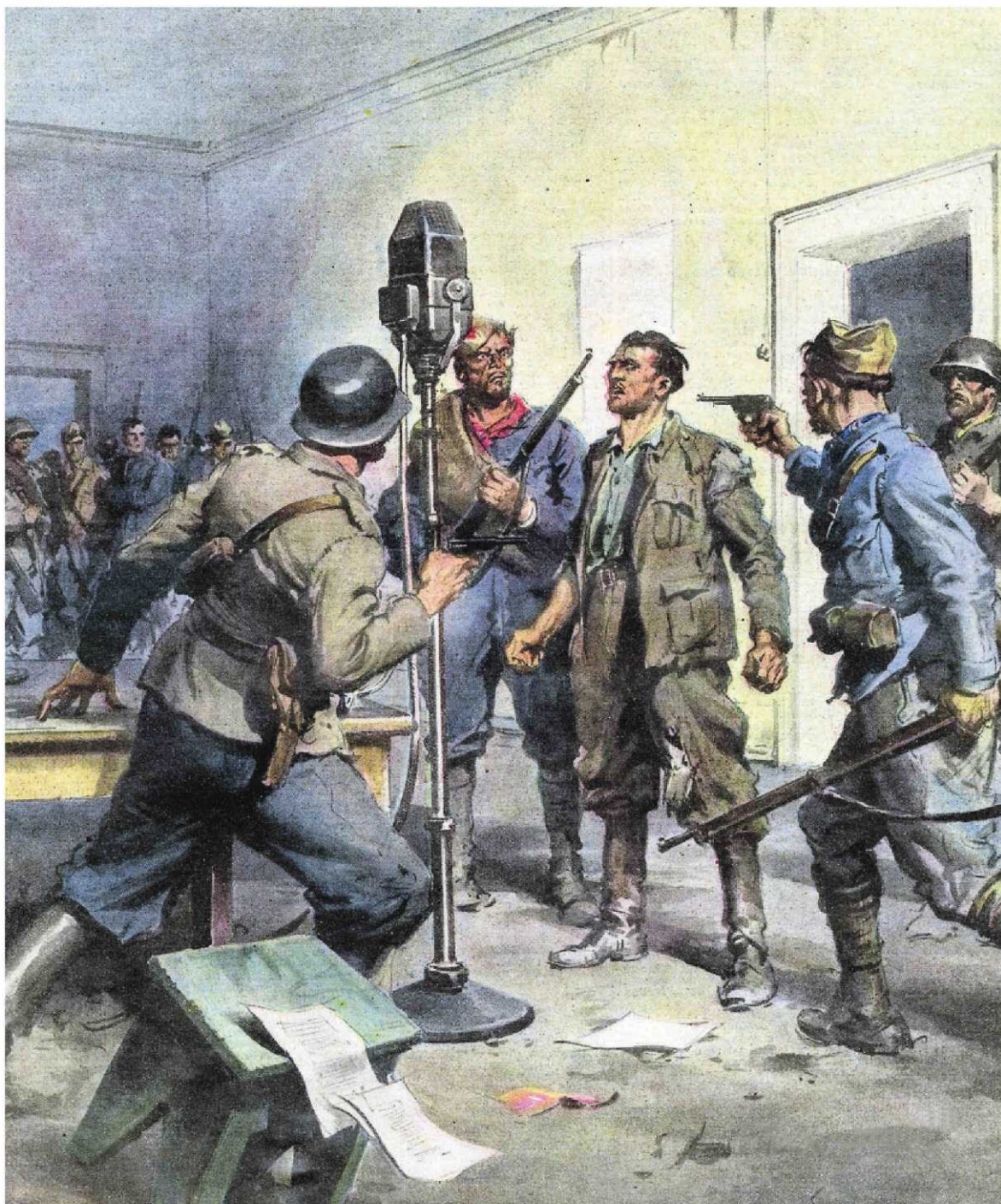

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Dibuix propagandístic de La Domenica del Corriere, on un voluntari italià és obligat a parlar per la ràdio pels republicans que, deia el peu, l'acabarien matant. / ALBUM

La guerra de les ones del 36

Un llibre analitza el paper del binomi ràdio-propaganda en les 'trinxeres' del conflicte civil espanyol

Blanca Cia

La sort m'ha estat adversa i jo he quedat presoner. Per tant, si voleu evitar el vessament de sang, els soldats que m'acompanyàveu quedeu lliures de tot compromís". Aquest va ser el missatge radiat de rendició

que va fer el general Manuel Goded, revoltat contra la República, des del despatx del president de la Generalitat, Lluís Companys, el 19 de juliol de 1936. Aquest mateix dia, el general Gonzalo Queipo de Llano va ocupar Unión Radio Sevilla i des d'allà va llançar cada mitja hora la declaració de l'Estat de Guerra.

A Madrid, el cèlebre "No pasarán" de Dolores Ibárruri, la Pasionaria, transmès per la ràdio, va mobilitzar la població i l'intent d'ocupar l'emissora no va prosperar. La ràdio havia nascut als anys vint com un instrument de distracció i divertiment de les classes benestants, entre altres coses perquè

els aparells eren cars i perquè, a més, els que en posseïen havien de pagar una quota per receptor. Al llarg dels anys trenta la ràdio es va popularitzar i a l'inici de la guerra a Espanya hi havia 67 emissores i uns 300.000 receptors per a una població de 24 milions de persones.

PASSA A LA PÀGINA 2

VE DE LA PÀGINA 1

La ràdio es va convertir llavors en un poderós element d'informació i propaganda i la Guerra Civil espanyola va ser la primera contesa en què l'efecte de les ones va ser decisiu. El llibre *La batalla de les ones en la Guerra Civil Espanyola* (Gragal), del periodista Daniel Arasa, és una radiografia de les emissores de ràdio del bàndol franquista i del republicà, de com van ser utilitzades durant l'enfrontament i de la importància informativa i del servei que van prestar a la població civil.

"Com que no hi havia gaires receptors, s'instal·laven els altaveus de cara al carrer en bars i casinos i era normal que les famílies i els amics es reunissin a la casa d'algué que tenia ràdio per escoltar els *partes*", explica Arasa. Els *partes* eren els espais informatius de la guerra, que molts anys després es van seguir anomenant així. "Es podria dir, sens dubte, que és a la guerra quan la ràdio es converteix en un mitjà de comunicació de masses", sosté un altre estudiós i professional de la ràdio, Armand Balsebre, autor de diversos llibres sobre la qüestió, entre ells *Història de la ràdio a Espanya. Volum I (1874-1939)*.

A l'inici de la guerra, la majoria de les emissores van quedar al costat republicà, amb 51 freqüències davant les 16 dels colpistes. Ràdio Barcelona i Ràdio Associació de Catalunya, així com Unió Radio Madrid, Radio Espanya, Unión Radio Valencia, Radio Emisora Bilibaína i Unió Radio San Sebastián, eren republicanes. I en les primeres setmanes del conflicte van ser del bàndol revoltat Radio Pamplona, Radio Sevilla, Radio Ceuta, Radio Melilla i Radio Club Tenerife. A la zona republicana, les emissores van ser confiscades i van passar al control directe del govern —central, català o basc— o dels partits polítics i els sindicats. Perquè un dels efectes que va tenir la guerra va ser que el creixement de les emissores.

"El 31 d'agost de 1936 van iniciar les emissions Radio PCE, des de la seu del Partit Comunista de Madrid; Radio POUM; Radio CNT; Radio FAI; una emissora del PSUC, entre d'altres", enumera el llibre. I les que van quedar en el bàndol franquista no van ser confiscades als seus propietaris, però sí absolutament controlades. La creació de Ràdio Nacional d'Espanya el 19 de gener de 1937 va ser el principal instrument del bàndol franquista, que va comptar amb l'ajuda de tècnics italians i de l'Alemanya nazi. Així, Ràdio Nacional d'Espanya va tenir una emissora Telefunken-Lorenz de 20 kW de potència i per a la seva instal·lació es van desplaçar tècnics i enginyers alemanys. Radio Verdad va ser una altra emissora dels revoltats. Estava finançada per Francesc Cambó, el líder de la Lliga Regionalista que va donar suport a Franco, i va emetre també en català fins al final de la guerra amb un missatge clar: "Volen convèncer els catalans que no havien de témer Franco perquè es respectarien els seus costums i cultura", assenyala Arasa. L'escriptor Josep Pla va ser col·laborador de Radio Verdad.

Ràdio Barcelona, la degana de la ràdio, que va començar a emetre el 14 de novembre de 1924, va ser l'emissora que va oferir els seus micròfons al president de la

Generalitat, Francesc Macià, quan va proclamar la República el 14 d'abril de 1931. I igual que Ràdio Associació de Catalunya —que emetia en català—, va quedar sota el paraigua del Comissariat de Radiodifusió, creat per la Generalitat en esclatar la guerra. Un dels espais més importants de Ràdio Barcelona va ser l'informatiu *La paraula*, que es repetia en diverses franges horàries. Era una emissora en la qual treballaven moltes dones, sobretot al final de la guerra, precisament per la marxa dels homes al camp de batalla o l'exili. I és d'aquesta emissora que es conserven els guions de la programació durant la guerra: concerts, servei meteorològic, Servei Oficial de Socors, títols de cançons o d'oradors que intervenien al llarg d'un dia i serveis de transports.

No han quedat, en canvi, registres sonors, perquè llavors, i fins molts anys després, ni tan sols

A l'inici de la guerra guanyava la República: 51 freqüències davant les 16 dels colpistes

Tècnics italians i de l'Alemanya nazi van ajudar a muntar Ràdio Nacional d'Espanya

existia la concepció de conservar les emissions. "No hi havia aparells d'enregistrament de discs i, com a tals, les cintes no apareixen fins a 1947 i es reutilitzaven, de manera que el material més antic és dels anys cinquanta. Fa un temps es va trobar una maleta amb les primeres emissions gravades de 1934 i 1935 d'Unió Radio Madrid, Sevilla i Barcelona", explica Balsebre. Si que es van gravar alguns discursos del president Lluís Companys, però van desaparèixer.

El micròfon era d'elles

B. Cía

Maria Tèrsa va ser la veu de Ràdio Girona a la Guerra Civil. Viu a Barcelona i té 103 anys. "El cap el té perfectament, però no la vista ni l'oïda", explica Sílvia Espinosa, que la va conèixer fa anys, quan intentava contactar amb dones que havien estat locutores de ràdio als anys vint i fins als quaranta. "Moltes van haver de deixar de treballar a la ràdio, no per problemes ideològics, encara que algun cas hi va haver, sinó perquè el règim franquista va expulsar en general les dones del món laboral", afegeix l'autora del llibre *Dones de ràdio. Les primeres locutores de Catalunya* (Albertí). Maria Tèrsa era locutora de ràdio a finals dels anys vint a Ràdio Lleida, ciutat on vivia amb la seva família. Ella i la seva germana treballaven a l'emissora com a locutores i acompanyant amb el piano. "En esclatar la Guerra Civil, la família va deci-

dir anar-se'n de Lleida per la duresa dels bombardejos i van anar a Terrassa, on tenien família", explica Espinosa. La jove locutora va intentar reprendre la seva feina a l'emissora Ràdio Associació de Catalunya, a Barcelona. No ho va fer perquè els seus pares tenien por de viure a la ciutat, que estava clar que seria objectiu de les tropes franquistes. "Va ser qui havia estat director a Ràdio Lleida, Alexander Figa, un home destacat de la cultura empordeana, qui li proposa que es traslladi a Girona, on podria treballar a Ràdio Girona, que estava en una casa gran del barri jueu de la ciutat", prossegueix l'autora del llibre.

Tèrsa i els seus pares es van instal·lar a la casa a la fi de 1938, i des d'allà radiava els avisos de socors. Era la locutora que s'encarregava de tot, d'aconseguir discos per posar música, d'emetre les consignes de la guerra o d'explicar contes. "Es podria dir que va viure a

l'emissora, on el seu pare s'encarregava d'intentar arreglar els continus problemes de llum i de la part tècnica de l'emissora. Una cosa de la qual, en principi no en sabia res", relata Espinosa. El dia que van entrar les tropes franquistes a Girona i van ocupar l'emissora, a Tèrsa li van dir que es quedés en una habitació. I ja no va tornar a parlar per la ràdio a Girona mai

A la ràdio les dones, amb estudis i idiomes, eren majoria: ells eren al front o amagats

més. En acabar la guerra decideixen tornar a Lleida, i allà, malgrat que li van oferir tornar a treballar a Ràdio Lleida, no va acceptar: "No eren dels meus, ni la meua ràdio", va explicar Tèrsa a Espinosa en el llibre *Dones de ràdio*. Tèrsa, a qui la Ge-

neralitat va concedir la Creu de Sant Jordi el 2010, pertanyia a una família acomodada, una característica comuna de moltes locutores de ràdio dels anys vint i trenta. "Tenien estudis, solien saber idiomes i algun instrument i treballaven a la ràdio perquè els agradava i perquè era una cosa que tenia força glamour. Quan va esclatar la guerra, i especialment al final, moltes de les veus de les emissores de ràdio eren femenines perquè els homes o eren al front, o estaven amagats o al exili", apunta Espinosa, que el 2008 va escriure la tesi doctoral *Les dones de ràdio a Catalunya (1924-1942)*, de la qual després va extreure material per al llibre. En el doctorat, Espinosa va poder recollir informació sobre 28 locutores de ràdio a Catalunya i es va entrevistar amb 10 d'elles. "Al final de la guerra, en emissores com Ràdio Barcelona o Ràdio Associació, les dones eren majoria, no només com a locutores sinó també a

Ràdio i propaganda va ser un binomi inseparable durant la guerra. Cada bàndol amb el seu estil propi. Sosté Arasa, per exemple, que el primer any de guerra la propaganda de les diferents emissores de ràdio a Barcelona era una mica caòtica "i fins contradictòria entre elles, perquè cada partit, sindicat, institució i organització social defensava la línia que li semblava oportuna", detalla en el llibre. "El primer any va ser d'un cert Babel en els dos bàndols; després els continguts i espais es van ordenar més", raona Balsebre.

Si pels micròfons del bàndol republicà desfilaven polítics —a més d'Ibárruri, hi intervenia sovint el president del Govern, Juan Negrín—, intel·lectuals i escriptors —Miguel Hernández, Antonio Machado o Rafael Alberti—, en les emissores del bàndol nacional la presència de militars d'alta graduació no era habitual: "No es volia donar rellevància a ningú que no fos Franco". El general Gonzalo Queipo de Llano, la veu agressiva de Radio Sevilla, va ser l' excepció amb unes arengues violentes—"cal afusellar deu republicans per cada nacional mort"—, que es van silenciar quan altres comandaments franquistes es van adonar que internacionalment aquesta imatge no els convenia.

Els nacionals van copiar el model italià i alemany de propaganda. "Encoratjava la divisió entre les forces republicanes i atacava de forma especial als comunistes. També als nacionalistes bascos i catalans se'ls acusava d'estar en mans de la Internacional Comunista", afirma Arasa. Des d'aquestes emissores l'objectiu principal era encoratjar la divisió entre les forces republicanes". Les ciutats s'"alliberaven" i evitaven els termes "conquesta" i "ocupació", en argot nacional, i també s'emeten llargues relacions de ferits, presoners i material capturat, per la qual cosa es garantien l'interès també del territori republicà, que volia tenir informació del front. Els parts de guerra eren més escoltats a la rereguarda que en els fronts, apunta Arasa.

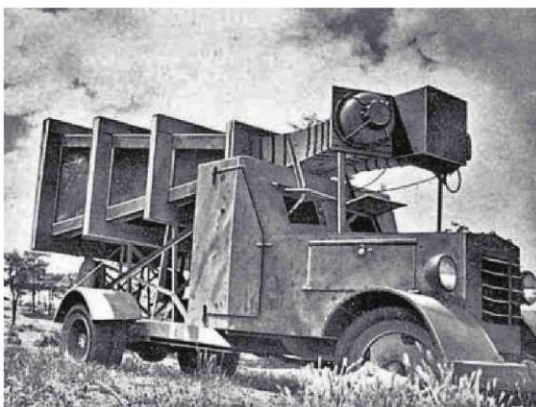
La propaganda republicana estava dirigida a l'explicació de les causes de la guerra i la seva transformació en "una lluita revolucionària". Igual que la del signe oposat, tendia a utilitzar uns conceptes de forma reiterada: les tropes franquistes eren "les forces al servei de la invasió", eren "fasciosos" i Franco era "el traïdor Franco". Jaume Miravittles va ser un personatge clau en la ràdio republicana durant la guerra. Militant primer d'Estat Català, després del Partit Comunista Català i el 1934 ja en les files d'Esquerra Republicana, Miravittles va ser l'artífex del Comissariat de Propaganda. "Va ser l'organisme propagandístic més eficaç de la guerra", subratlla Arasa. Per exemple, la ràdio ho transmetia tot: mitjans, discursos i conferències de política, música, programes esportius, emissions infantils i crides a fer transfusions de sang. "La ràdio va complir un paper informatiu, de rearmament de moral i de servei, ja que a través d'ella es podia tenir una idea de com estaven els soldats al front: era la ràdio qui avisava amb un missatge dels bombardejos quan els observadors de Palma de Mallorca donaven l'alarma de la sortida dels avions per bombardejar Barcelona", explica

Balsebre. I la ràdio es convertia, després dels bombardejos, en un centre d'auxili des d'on es radiaven missatges a les famílies. Entre els parts d'un costat i l'altre també hi havia diferències, sosté Arasa. "Partint de la base que tots dos mentien moltes vegades, es poden perfilar estils: més inconcrets i vagues els republicans i amb profusió de xifres dels nacionals", concreta l'estudiós, que ha comparat uns i altres durant la Batalla de l'Ebre.

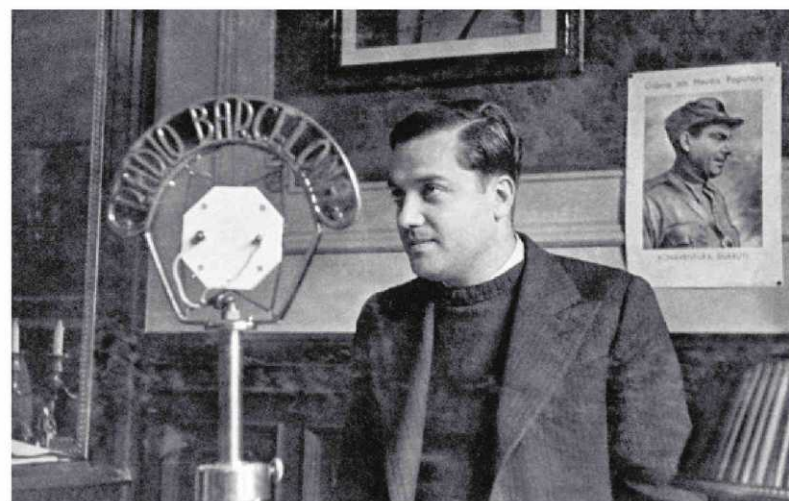
El paper de la ràdio va ser tan important que la Generalitat va ordenar que els aparells de ràdio, al màxim volum, es col·loquessin a prop de les finestres obertes, "i si no complien aquesta normativa se'ls multava", sosté Arasa. D'aquesta manera, també, es podia saber qui escoltava Ràdio Nacional, del bàndol franquista, cosa que naturalment era perseguit a la Barcelona republicana. "A la primera setmana de gener de

Pels micròfons feixistes no passaven gaires generals: no es volia 'tapar' Franco

La Generalitat obligà a posar les ràdios a les finestres a tot volum: propaganda... i control

La ràdio va reproduir la guerra: Dolores Ibárruri a Madrid, i Queipo de Llano a Sevilla (dreta), van ser dos notables exemples de la pugna hertziana que la gent (a sota, davant l'edifici de l'Associació de la Ràdio de Catalunya, ubicada a la Rambla barcelonina) seguia a peu de carrer. Els esforços tècnics per fer arribar els missatges eren limitats, però s'hi esmerçava el màxim de mitjans possibles. / EFE

Jaume Miravittles fou, des del Comissariat de Propaganda, un autèntic as de la guerra radiofònica.

l'àrea d'administració i en altres departaments, excepte el tècnic, que el portaven homes", afegeix l'autora del llibre. La incorporació de les dones a les emissores de Barcelona també es va veure afavorida perquè es van seguir altres models, com

el de la BBC, en què hi havia moltes locutores.

Tersa és un dels noms de locutores amb una història singular, però no l'única. A les emissores grans, com Ràdio Barcelona o Ràdio Associació, les plantilles eren més grans i

hi havia torns per cobrir les emissions, en què s'alternava la música, els comunicats de la Generalitat, els avisos i les alarmes de bombardejos. Francina Boris era la locutora que estava en antena la tarda de l'ocupació de Barcelona el 26

de gener de 1939, quan van entrar els soldats a l'emissora de la Rambla de Ràdio Associació. "Ella va seguir parlant mentre que a Rosalia Rovira, que ja havia acabat el seu torn, se la van endur detinguda a la txeca de plaça Urquinaona. L'endemà, tant Francina Boris com les altres dones que treballaven a la ràdio van ser interrogades i conduïdes a la mateixa txeca, d'on van sortir al cap d'uns dies. Rovira, militant d'Estat Català, va estar detinguda durant tres mesos en condicions d'una humiliació extrema", assenyala Espinosa.

No poques de les dones que es van dedicar a la ràdio als anys trenta procedien del teatre, algunes amateurs però altres professionals, i altres eren cantants. Tenien bones veus i bona dicció, i sovint també participaven en els quadres escènics que es muntaven a les emissores. "Sobretot a partir dels trenta, que va ser quan es va popularitzar la ràdio i van començar a funcionar moltes emissores locals, com Ràdio Terrassa o Ràdio Sabadell. Després, la guerra ho va torçar tot", conclou Espinosa.

1939, ja amb les tropes franquistes molt prop de la capital, la Generalitat va signar un decret per confiscar els receptors de ràdio", comenta Balsebre. El 26 de gener de 1939, quan les tropes de Franco van entrar a la ciutat, Ràdio Barcelona no emetia. Explica Arasa que a final de 1938 una bomba —la Gran Via a l'altura del cinema Coliseum va ser intensament bombardejada— va obligar al desallotjament de l'emissora del carrer Casp. "Al gener de 1939, la Generalitat va ordenar el desmantellament de Ràdio Barcelona perquè els equips fossin enviats cap al nord i poder emetre des de fora i evitar així que el material caigués en mans dels franquistes. No obstant això, això no va passar perquè el material va ser desmuntat i amagat per un quintacolumnista —un espia del bàndol franquista— de la ràdio, que va omplir de pedres les caixes en què teòricament es va empaquetar els equips. Així, les emissions de Ràdio Barcelona es van reprendre el 26 de febrer, ja sota el control de Dionisio Ridruejo, el falangista que havia estat el responsable de la propaganda del bàndol franquista", afegeix.

Teodor Garriga va ser una de les veus de Ràdio Associació de Catalunya entre 1932 i 1939. No només per les retransmissions dels bombardejos sobre Barcelona, sinó pels muntatges satírics que va fer sobre les al·locucions del general Queipo de Llano a la franquista Radio Sevilla. I altres veus significades van ser les de les locutores Francina Boris, Rosalia Rovira, Carmen Espona i Maria Teresa Gay Solà, enumera Arasa a *La batalla de les ones*. I a Ràdio Barcelona destaca les veus de Maria Carme Nicolau, Rosa Cotó, Maria del Carmen Martínez Ylleras i Enriqueta de Benito.

TV3 baixa, però recupera el lideratge

La pública supera en dues dècimes Telecinco tot i que fa un 12,3%, el seu pitjor resultat des de l'agost

Anàlisi

ÀLEX GUTIÉRREZ
BARCELONA

El mes de març ha estat marcat informativament per l'accident d'avió de Germanwings, la qual cosa ha impulsat els *Telenotícies* del 24 de març a les primeres posicions del rànquing de programes més vistos, en un mes sense grans partits en obert del Barça. Pel que fa a programes, Telecinco ha acomiadat un exitós *GH VIP* i ha saludat també amb bones dades la tercera edició de *La Voz*. Però l'espai més vist ha sigut un episodi d'*El foraster*.

TV3

Un lideratge fràgil, però que allunya el fantasma del 'sorpasso'
Les audiències del febrer van encendre les alarmes a TV3: va compartir lideratge amb Telecinco -amb un 12,7%- i es temia que la privada, al març, fes el *sorpasso* impulsada pels bons resultats de *GH VIP*. Finalment, però, la pública catalana reté la primera posició (com és habitual des del 2010, excepte algun estiu), tot i que ho fa amb un marge estret, de només dues dècimes, ja que s'ha quedat en un 12,3%, enfront del 12,1% de Telecinco. Així, TV3 encadena el setè mes consecutiu al capdamunt del podi i situa 18 programes en la llista de 40 més vistos del març. En aquest rànquing destaquen els 659.000 espectadors aconseguits per Quim Masferrer a *El foraster* dedicat a Barberà, que es va convertir en el programa més vist del mes, descomptats els partits de futbol i els informatius. En tot cas, TV3 cedeix quatre dècimes respecte a l'audiència del febrer i dues dècimes si es miren els resultats del març de l'any anterior.

3/24, 33/Super3, Esport3 Els quatre canals de la CCMA sumen un 16,7% de quota

El 3/24 ha tancat el mes amb un 1,5% -en una quota que evidencia l'interès del públic per l'accident aeri-, la qual cosa implica el millor resultat des del novembre, quan, gràcies al 9-N, va arribar a marcar un 1,9%. El Super3/33, per la seva banda, puja una dècima respecte al febrer i es queda en un 1,6%. Finalment, també Esport3 millora i passa de l'1,1% a l'1,3%, la seva dada més

ENTRETENIMENT

El març ha sigut un mes sense grans partits del Barça en obert, la qual cosa ha permès als programes d'entreteniment com *El foraster* pujar a posicions destacades del rànquing d'espais més vistos. TV3

saludable des que va començar la temporada. Els quatre canals de la CCMA, per tant, sumen un 16,7% de l'audiència (que ja és la mitjana anual amb què va tancar l'ens públic el 2014).

8TV

Cuní no és suficient i el canal perd tres dècimes

El canal del grup Godó signa un març de retrocés. El 3,4% de quota mitjana suposa deixar-se tres dècimes respecte al febrer i queda lluny del resultat obtingut a la tardor, quan va marcar un 4,4% a l'octubre i un 4,1% al novembre, impulsat per la consulta sobiranista. El programa *8 al dia*, de Josep Cuní, va fer un 10,3% de quota, el seu millor resultat en un mes de març. L'accident de Germanwings -tractat de manera polèmica al programa- ha sigut un dels factors que explica el resultat. Així, sumant l'audiència de 8TV i la Corporació, resulta una quota total del 20,1% per als canals que emeten en català. A tall comparatiu, un 42% dels ciutadans del país con-

sideren que el català és la seva llengua preferencial, la qual cosa indica una distància considerable encara per a la normalització lingüística en l'àmbit televisiu.

Canals privats espanyols

Mediaset guanya les tres batalles a Atresmedia

Telecinco ha sigut segona amb un 12,1%, sis dècimes menys que al febrer. Això fa que noti la pressió d'Antena 3, que ha millorat i passa de l'11,1% a l'11,4% i és tercera en el rànquing. Mediaset no només guanya la batalla dels primers canals: també resulta vencedora en el duel entre Cuatro (un 7,3%) i La Sexta (6,8%), d'una banda, i en el de les cadenes temàtiques (Factoria de Ficció ha sigut la cadena especialitzada més seguida, amb un 3,0%). Per grups, Mediaset suma un 27,7% de l'audiència, amb un canal més que Atresmedia, que es queda en el 23,2%. El duopoli obté una quota conjunta del 50,9%, a l'espera de poder guanyar nous canals amb el concurs que Indústria té previst convocar al maig.

RTVE

Baixen lleugerament tant La 1 com La 2

El 7,5% aconseguit per La 1 és un resultat pobre, una dècima més fluïx que el mes anterior, però que com a mínim no implica repetir els resultats de l'octubre o el novembre, quan va marcar un 7,0%, una de les xifres històriques més baixes per a la corporació pública. La 2 també es deixa una dècima i fa un 2,4%.

Resultats a Espanya

Mediaset revalida la primera posició i La 1 s'estanca

A Espanya, Telecinco lidera per setè mes consecutiu, amb un 15,3%. La segona és Antena 3, que amb un 13,4% millora dues dècimes respecte al febrer. La 1 tampoc no aixeca el cap a Espanya i, amb un 10,0%, ja trepitja la barrera psicològica de les audiències d'un sol dígit. A diferència del que passa a Catalunya, La Sexta s'ha imposat a Cuatro: 7,7% contra un 7,5%. La cadena temàtica més vista ha sigut Factoria de Ficció, amb un 3,5%, seguida de Neox i Nova, que han fet un 2,75 cadascuna. Una dada rellevant és l'1,9% aconseguit per 13TV, la cadena de la Conferència Episcopal Espanyola: és el seu millor resultat històric. La mitjana de consum televisiu del mes va ser de 250 minuts, 13 minuts menys que al febrer i 5 menys que el març del 2014.

Els programes més vistos al març

01	Telenotícies vespre TV3+3/24 24/03	840.000	26,2%
02	TN cap de setmana vespre TV3+3/24 01/03	737.000	23,7%
03	El foraster: Barberà de la C. TV3 09/03	659.000	21,1%
04	Telenotícies migdia TV3+3/24 24/03	651.000	20,8%
05	La Voz: audicions a ciegas Telecinco 30/03	642.000	24,4%
06	Salvados: Zaida, historia de ... La Sexta 08/03	618.000	18,3%
07	TN cap de setmana migdia TV3+3/24 07/03	601.000	31,1%
08	Polònia TV3 26/03	597.000	18,4%
09	GH VIP: Express Telecinco 26/03	590.000	18,3%
10	Pròrroga At. Madrid - Bayer La1 17/03	568.000	17,8%
11	R. Madrid - Schalke La1 10/03	554.000	18,1%
12	Cinema: Battleship Antena 3 07/03	547.000	22,7%
13	GH VIP Telecinco 26/03	544.000	28,8%
14	Amistós Holanda-Espanya Telecinco 31/03	538.000	20,1%
15	Crackòvia TV3 09/03	525.000	15,4%

ACERCAMIENTO EN PLENO AÑO ELECTORAL

Industria acelera el concurso de cinco canales para contentar a las privadas

Las cadenas recuperarían oferta con la que hacer frente al auge de la tele de pago

Á. S. MADRID.

El Gobierno trata de limar asperezas con el sector de la televisión en pleno año electoral. Casi un año después de ordenar el cierre de nueve canales de la TDT y con la mudanza del dividendo digital concluida, el Ejecutivo ha decidido acelerar el concurso de los cinco canales anunciados en julio de 2014. Al parecer, el Ministerio de Industria está a punto de aprobar la licitación para las nuevas licencias de emisión, aunque el plazo para presentar las ofertas no se abrirá hasta después de las elecciones de mayo, por lo que el nombre de los adjudicatarios se conocerá a partir de septiembre.

Este movimiento, que busca adelantarse a la sentencia del Supremo que decidirá el futuro de otros ocho canales en abierto, supone un guiño para las grandes cadenas que recuperarían oferta y capacidad de maniobra para hacer frente al incipiente crecimiento de la televisión de pago en España. Coincidiendo con el cierre de los nueve canales en abierto y la apuesta por la televisión de pago de Telefónica, el número de abonados a estas plataformas se ha disparado en España un 26 por ciento hasta los 4,7 millones, alcanzando niveles nunca vistos. A su vez, la inversión publicitaria en los canales de acceso condicionado se incrementó un 36,7 por ciento hasta los 59 millones, por lo que su peso relativo en el mercado ha crecido exponencialmente.

La pérdida de oferta por parte de la televisión en abierto, debido al cierre de canales, es el caldo de cultivo que necesitan las *telecos* para impulsar sus plataformas de pago. No en vano, según un informe del Observatorio Nacional de las Telecomunicaciones (Ontsi) del primer trimestre de 2014, el principal motivo para no disponer de televisión de pago es el considerar suficiente la oferta audiovisual gratuita. En concreto, el 78 por ciento de los hogares no pagaban por ver la tele y de ellos, el 79,4 por ciento no lo hacía porque "era suficiente con la gratuita". Este estudio se realizó antes de que se redujera la oferta de 28 canales de abierto a los 18 actuales.

Así, la recuperación de canales por parte de Mediaset y Atresmedia y la entrada de algún nuevo operador elevará la oferta del abierto permitiendo al público disfrutar de una gran variedad de contenidos sin tener que acudir al pago y mantendrá el grueso de la audiencia en abierto, la clave para mantener los

Panorama de la televisión

Inversión publicitaria (millones €)

	2011	2012	2013	2014	VAR. (%)
Mediaset	975,0	821,5	745,0	836,0	↑ 12,21
Atresmedia	681,5	639,0	725,0	784,0	↑ 8,14
Grupo La Sexta*	255,0	115,0	-	-	-
Disney Channel	29,0	26,3	24,9	27,5	↑ 10,44
Resto	36,5	42,1	43,2	53,6	↑ 24,07
TOTAL	1.977,0	1.643,9	1.538,1	1.701,1	↑ 10,60
TV nacional abierto	1.977,0	1.643,9	1.538,1	1.701,1	↑ 10,60
TV autonómicas	198,0	126,8	120,4	128,7	↑ 6,89
Canales de pago	60,2	43,1	43,6	59,3	↑ 36,01
TV Local	2,0	1,5	1,3	1,3	0
Televisión	2.237,2	1.815,3	1.703,4	1.890,4	↑ 10,98

Evolución del número de abonados al pago (datos a tercer trimestre)

	2011	2012	2013	2014	VAR. (%)
Canal+	1.775.483	1.736.250	1.655.479	1.674.845	↑ 1,17
Ono	947.195	892.485	807.429	775.144	↓ -4,00
Movistar TV	801.329	756.199	611.251	1.576.799	↑ 157,96
GolTV	372.660	315.732	234.795	237.900	↑ 1,32
Telecabel	138.931	136.244	128.175	128.910	↑ 0,57
Orange	67.028	69.442	62.231	88.989	↑ 43,00
Resto	298.078	288.907	240.778	226.985	↓ -5,73
Total	4.400.704	4.195.259	3.740.138	4.709.572	↑ 25,92

Hogares con TV pago (% datos a primer trimestre de 2014)

Número de canales en abierto

	FEBRERO DE 2014	JUNIO DE 2014
CRTVE	5	5
Unidad Editorial	4	2
Vocento (Net TV)	4	2
Mediaset	8	5
Atresmedia	7	4

(*) La Sexta se fusionó con Antena 3 en 2013.

Fuente: Infoadex, ONTSI y CNMC.

elEconomista

actuales niveles de inversión publicitaria. Según Barlovento, la televisión de pago concentró en febrero el 18,5 por ciento de la audiencia, casi dos puntos más que en enero, mientras que la tele nacional en abierto, que ha ingresado 1.700 millones en publicidad, atrajo el 81 por ciento del *share*.

¿Cambiar la ley?

Aunque recuperar licencias perdidas puede suponer un soplo de aire fresco, esa medida se podría quedar en nada si el Supremo ordena el cierre de otros ocho canales de la TDT por haberse repartido sin concurso. Desde el sector dan por perdida la sentencia, que dejaría a Mediaset con dos canales y a Atresmedia con tres. Por ello, están negociando con el Ejecutivo para que cambie la ley antes de que el Alto Tribunal se pronuncie -está previsto que lo haga antes de verano- y así dejar en *agua de borrajas* la sentencia que ordenaría el cierre. "Este decreto debería anticiparse a la sentencia del Supremo e indicar que la concesión de las licencias audiovisuales se realiza en base a un reparto del espacio radioeléctrico y

El sector cree que el Supremo ordenará el cierre de canales y negocia cambiar la ley con el Ejecutivo

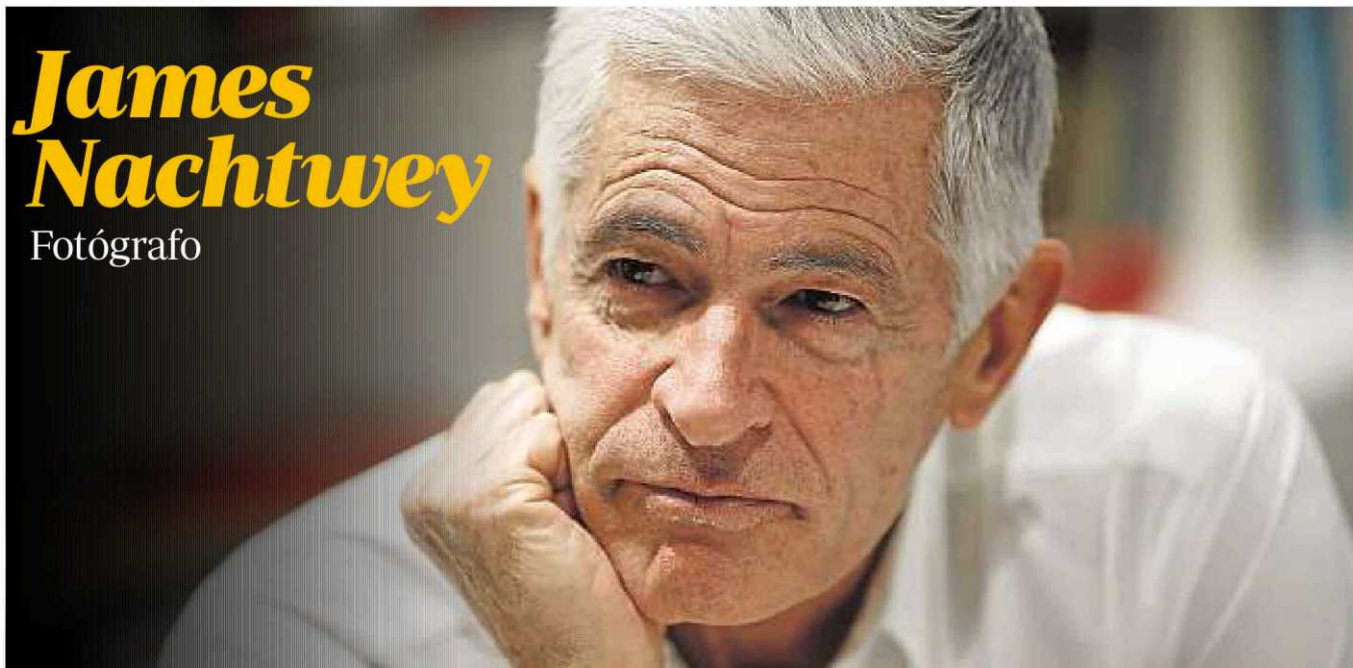
no en base a un número de canales", asegura CaixaBank. Una medida que no está muy clara ya que una firma ha impugnado el Plan Técnico de la TDT para evitar que se beneficie a las teles por esta vía y que Industria asegure que es complicado cambiar la ley.

Si se adjudican los cinco canales y se mantienen los ocho que están en duda, el Ejecutivo habría *salvado* el actual mapa mediático dominado por Mediaset y Atresmedia. De no cambiarse la ley audiovisual, la entrega de los cinco nuevos canales paliaría levemente el cierre de los ocho siempre y cuando no entrara ningún nuevo operador y el reparto de los mismos fuera el siguiente: dos para Atresmedia, dos para Mediaset y uno para 13TV. Aún así, la incertidumbre se instalaría en el sector con la posibilidad de otro concurso y la caída de la oferta impulsaría a la tele de pago que tantas ofertas y contenidos lanza.

James Nachtwey

Fotógrafo

ÓSCAR DEL POZO

«Considero a Goya el padre de los fotógrafos de guerra»

Entrevista

► El gran fotoperiodista, heredero de Robert Capa, pasó por España para recibir el premio Luka Brajnovic de la Universidad de Navarra

ALFONSO ARMADA
MADRID

No es fácil ser James Nachtwey. Él parece intentarlo todo el tiempo. Con su impecable camisa blanca, fibroso, ágil mental y físicamente, a sus 67 mantiene un control de todo lo que dice y lo que hace. No concibe venir a Madrid y no visitar el Prado; no en vano, fue el Goya de los «Desastres de la guerra» quien le ayudó a encontrar su camino: «Considero a Goya el padre de los fotógrafos de guerra». En eso coincide con el escritor John Berger, que tanto nos ha enseñado a ver, cuando dijo que «si Goya viviera en nuestra época sería un fotógrafo de guerra».

—¿Desde dónde hay que fotografiar?
—Depende de cada ocasión. No hay fórmulas. Cada situación es única, y debes dejar espacio a la espontaneidad y a la intuición. Tienes que irlo descubriendo sobre la marcha.

—¿Se pueden tomar fotografías de la desgracia sin arrastrar una parte?
—No puedes. Sé que con cada cobertura me llevo una parte del dolor, pero nunca es comparable al que sufren las víctimas. La mía es solo una parte mínima

que siempre te acompaña. Tienes que aprender a llevar ese peso con gracia.

Es lo que hizo Nachtwey la jornada que pasó en Madrid. La víspera había recibido el premio Brajnovic en un acto celebrado en la Facultad de Comunicación de la Universidad de Navarra. En la capital participó en la serie *Conversiones* con que organiza la universidad privada en Madrid, en un aula abarrotada, y no solo de fotógrafos. Le presentó un colega, Gervasio Sánchez, con quien ha compartido coberturas: Latinoamérica, Balcanes, África, Afganistán... En muchos lugares en los que se han escrito páginas dolorosas de las últimas cuatro décadas, porque son cuarenta años los que Nachtwey lleva volcado en el dolor de los demás: «Te admiro profundamente desde hace décadas. Tu forma de trabajar ha sido un faro a la hora de tomar mis propias fotografías», dijo Sánchez, antes de enumerar algunas de las historias que configuran la biografía profesional y moral de Nachtwey, que encierra «Inferno», libro que es un pu-

ñetazo y una lápida: «¿Cómo duelen aquellos orfanatos rumanos, cómo duelen las matanzas de tutsis en Ruanda, cómo duelen las masacres de Bosnia?».

A continuación se hizo la noche. Iluminado el rostro apenas por una lámpara, Nachtwey empezó a comentar, con voz pausada, la elegancia y la exactitud que le caracterizan, las imágenes (la mayoría en blanco y negro), que iban desfilando. Trallazos de historia, de horror, pero también de compasión: Belfast, El Salvador, Nicaragua, los Balcanes, Ruanda, Somalia, Etiopía, Afganistán... Nachtwey pasaba las páginas mojóndose levemente las puntas de los dedos con la lengua, mientras recordaba las estampas de una vida dedicada a mirar atentamente, dejando que ha-

blaran por sí mismas, pero con precisos pies de foto que acababan de dar sentido a su denodada búsqueda de la verdad. Él sigue pensando, a pesar de todo, que las fotos pueden salvar vidas. De hecho, algunas de sus imágenes, y las imágenes de otros, lograron que más de un millón de vidas fueran salvadas de la hambruna en Etiopía. «Una sola foto no puede explicar la historia». Fotos atroces, belleza en medio del espanto. «Que la gente viva en la pobreza no quiere decir que no tenga esperanza». A la última pregunta que le hizo Gervasio Sánchez, de si el haber cubierto tantas guerras, tanto dolor, le había hecho mejor persona, dijo que sí. Y habló de la justicia, y habló de la compasión.

—¡Presta atención! ¿Es lo que usted y periodistas como usted están tratando de hacer, pidiendo a los lectores que presten atención?

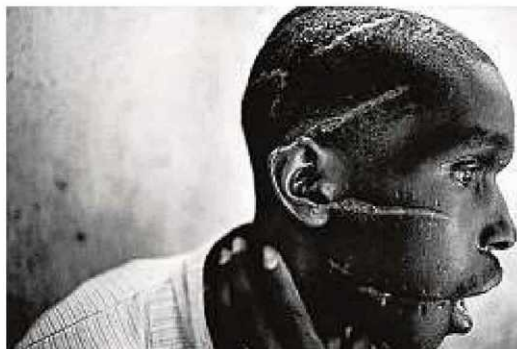
—Exactamente. Presta atención, no le des la espalda a la realidad

—¿Cuánto hay que acercarse para acercarse a la verdad?

—Creo que el aserto de Capa sigue siendo válido. Tienes que acercarte física y emocionalmente a los hechos para poder contar bien lo que está pasando. Tienes que abrirte. Si no lo sientes no puedes cubrirlo de forma honesta. Pero la decisión de cuánto acercarte es algo instintivo. Debes decidir en cada momento y con rapidez.

—Nunca le han gustado los teleobjetivos.

—Porque comprimen la realidad, deforman la distancia entre las personas y los objetos. No captan la atmósfera. Reconoce que los grandes medios han dejado de dedicar sumas y espacios

El estigma de Ruanda
Superviviente del genocidio.
Foto emblemática de Nachtwey

Nunca es bastante cerca

Como Capa, Nachtwey desdeña el teleobjetivo: «Comprime realidad, no capta la atmósfera»

a temas internacionales, especialmente guerras. Incluso para periodistas como él no resulta fácil conseguir buenas «asignaciones».

—Incluso para mí.

—¿Por qué?

—Porque se ha producido un desequilibrio entre el negocio y la responsabilidad social. El periodismo es un negocio. Y los medios tienen que ganar dinero para poder ser independientes, pero en este momento parece que está ganando la batalla la parte del negocio frente a la de la responsabilidad social de cubrir los aspectos menos gratos de la realidad. No me parece bien que sean los departamentos de mercadotecnia los que tomen las decisiones, no es bueno para la sociedad que se deje de lado la responsabilidad social de informar.

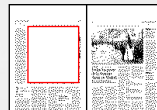
Muestra su frustración por la imposibilidad de cubrir la guerra en Siria, los secuestros de periodistas y los asesinatos: «Si eres estadounidense, estás condenado a muerte, porque nuestro gobierno no negocia. Si eres europeo, te conviertes en moneda de cambio. El resultado es que nos encontramos ante un conflicto que no se puede cubrir. Es terrible».

Atento pero distante durante los escasísimos quince minutos de entrevista, sin acabar nunca de bajar la guardia, de relajarse, sin dejar de estar alerta como un cazador avezado, la última pregunta le desconcierta.

—¿Quién es James Nachtwey?

Levanta las manos como si le estuvieran apuntado con un arma mientras reclusa con la silla y niega con la cabeza. Baja todavía una octava más la voz (Nachtwey habla quedo) y dice «imposible responder a eso». Se levanta, da por terminada una conversación para la que ya había sonado la campana. Se despide dando la mano con franqueza pero sin apretar: «La respuesta es imposible porque la pregunta es imposible. Harían falta cinco horas para responderla».

La primera vez que le entrevisté, en Nueva York, en abril de 2003, me dijo: «Quien dice que crear conciencia no sirve de nada es un cínico». No es fácil ser James Nachtwey. Pero él sigue siendo fiel a sí mismo. Como escribió el poeta (y periodista) Antonio Lucas, el pase fotográfico fue una «lección de anatomía del periodismo con mayúsculas». Imágenes que retratan una parte de nosotros, una acusación contra lo peor del ser humano, pero también una muestra de compasión.

El candidato más 'mediático'

Podemos elige de cabeza de lista a la Asamblea a José Manuel López, fundador de Radio Enlace

RAY SÁNCHEZ MADRID

En la carrera a la Presidencia de la Comunidad de Madrid, José Manuel López (Madrid, 1966), refrendado ayer como candidato de Podemos, está lejos de la proyección pública de sus competidores. Ahí está la terna que forman la mediática Cristina Cifuentes (PP), el catedrático y ex ministro Ángel Gabilondo (PSOE) y el poeta Luis García Montero (IU), rostros conocidos para la ciudadanía. Sin embargo, es probable que López haya pasado más horas en los medios de comunicación que sus tres rivales juntos.

Durante más de 15 años, este ingeniero agrónomo fue también un hombre de radio. «Montamos esto en 1989, y yo me encargué hasta de poner el suelo del cuarto de baño», afirma López en el sótano donde emite Radio Enlace, la emisora comunitaria de su barrio, Hortaleza. En los 90 alternó la presidencia de esta radio sin ánimo de lucro con dos estancias en Suramérica: durante nueve meses trabajó en una emisora comunitaria de Santiago de Chile y después pasó tres años en una zona campesina de Ecuador para participar en el desarrollo de una radio rural. «Mi primer programa fue de inmigración. Cogíamos el *Segunda Mano* y llamábamos en directo a una oferta de trabajo. Después volvíamos a marcar y hablábamos con acento árabe. Y entonces nos solían colgar».

Procedente del movimiento asociativo y de cristianos de base, José Manuel López fundó esta radio junto a otros jóvenes de Hortaleza, como el humorista Agustín Jiménez, que fue el encargado de lanzar las primeras palabras al aire hace 25 años. Luego fue testigo de

José Manuel López, fundador de Radio Enlace, en la emisora del barrio de Hortaleza. SANDRA BLANCO

Ha pasado ante los micrófonos más horas que todos sus rivales juntos

las primeras emisiones de Iker Jiménez, que siendo un universitario también pasó por esta radio. Ahora ha regresado para ser entrevistado como aspirante a gobernar la Comunidad de Madrid, y se somete al cuestionario de Javier Robles, otro de los veteranos de la emisora. «Ya habíamos dicho que íbamos a tener a José Manuel López, porque tenemos un poco de enchufe con él», explica el locutor al inicio de la conversación, cómplice con el entrevistado, que se siente cómodo. «El otro día, un vecino me dijo en

el ascensor que nunca había pensado que alguien del bloque pudiera ser presidente de la Comunidad, creía que eso le pasaba a otro tipo de gente», desvela el candidato, comprometiéndose en antena a no cambiar de domicilio aunque llegue a la Puerta del Sol. «Voy a seguir siendo vecino de Hortaleza pase lo que pase», asegura.

Allí, en su barrio, no es un desconocido. Lo confirma Juan, otro de los voluntarios de la emisora. Ha compartido reuniones con él en el AMPA del colegio y en la asociación de Manoteras y lo define como «un tío muy pragmático y sistemático», aunque con la confianza también le saca algún defecto. «Puede parecer distante, porque tiene una expresión dura, pienso yo. Supongo que lo estarán trabajando sus asesores de campaña», dice mientras López no pa-

ra de gesticular al otro lado del cristal hablando de la casta del ladrillo, de Bankia y de la desigualdad entre barrios. «Entre Orcasur, en Usera, y el Barrio de Salamanca hay una diferencia de siete años y medio en esperanza de vida, y sólo les separan 10 kilómetros de distancia», cuenta durante la entrevista.

Se le pregunta por las encuestas, y no suelta prenda, aunque con el micro apagado desvela que algunos sondeos sitúan a Podemos a tan solo dos puntos del Partido Popular. «Oye, ¿y qué vas a hacer con las radios comunitarias si ganas?», le preguntan en la emisora, asediada por las radios piratas y en un limbo legal. López responde metido en el papel de candidato y con una promesa electoral: «No sé si lo llevaremos en el programa, pero algo haremos».

Luis Brito, en Barcelona en enero de 2015. / JOAN TOMÁS

‘IN MEMORIAM’

Luis Brito, fotógrafo en búsqueda constante de entornos puros

LAURA TERRÉ

Ha muerto Luis Brito, fotógrafo venezolano que fue premio Nacional de Fotografía en su país en 1996 y director del departamento de Fotografía del Instituto Nacional de Cultura y Bellas Artes entre 1971 y 1976. Además de participar en numerosas exposiciones en galerías y museos, trabajó para las revistas *Imagen*, *Escena* y *Papel Literario*. En el entorno internacional, publicó en *Photo*, *Cambio 16*, *Fotografare* y en los vespertinos italianos *Paese* y *Corriere della Sera*. En 1977 se trasladó a vivir a Roma para desarrollar un proyecto del Ministerio de Cultura venezolano, y luego, en 1980, se instaló en Barcelona. Fue uno de los fotógrafos de la galería Spectrum-Canon de Albert Guspí, donde expuso la serie *A ras de Tierra*, retratos de los pies de seres humanos de todas partes. La intensidad de aquellas imágenes presentadas en un formato casi de contacto llamó poderosamente la atención del público, y por ellas se le recuerda todavía hoy en España.

A finales de los ochenta regresó a su país, donde trabajó como retratista y reportero para instituciones y revistas, pero siempre que podía volvía a Europa, a Roma, a Barcelona, donde había dejado la semilla de su amistad y cierto liderazgo entre fotógrafos.

En los últimos años, la degradación de su país, el hundimiento del sueño bolivariano, empujó su imaginación hacia nuevas formas de denuncia en pequeños clips de vídeo en los que documentaba la decadencia de la autocracia y la pérdida de identidad de su pueblo. Por ejemplo, en lo que llamó *Misión vuelvan mierda*, la desintegración de las obras de arte en el espacio público de la ciudad de Caracas.

Su raíz popular, su humanismo, su alegría vital, le llevaron a la constante búsqueda de entornos puros, alternativos a la estampa oficial ya fuera del poder o de los otros. Subía a los barrios más peligrosos de Caracas para compartir con la gente cualquier tipo de rituales o festejos. Retra-

taba uno a uno a los habitantes de la colonia Tovar —un reducto alemán en la sierra del Ávila caraqueño—, desgranaba la fisiónomía de los niños y los viejos en la apacible villa de Carora, al oeste del país, y en el este, en Río Caribe, su ciudad natal (1945), o en el Orinoco, donde compartía con los últimos indígenas el goce y la dureza de su realidad.

Todo para convencerse, por repetición, de que el hombre bueno no había dejado de existir. Que la ambición, la molición que había inoculado el petróleo en la gente, el dinero fácil que se había agotado junto a la dignidad, no habían comprado ni vendido el alma de los venezolanos. Pero

Subía a los barrios más peligrosos para compartir con la gente cualquier tipo de rituales o festejos

el malestar ante la violencia, ante la pasividad de quienes podrían ejercer el cambio, ante la injusticia y la arbitrariedad de la tiranía, la indiferencia de los poderosos ante las privaciones de los más pobres, el abuso cotidiano de los corruptos que acabaron con la clase media en su país, lo deprimían, lo desesperaban. Su débil corazón no aguantó esa presión y murió recién regresado a Caracas el pasado 1 de marzo, después de cinco meses de estancia en Europa.

La mística, la estética, la política, la lírica y la fuerza popular latían al unísono y dan vida a la obra total de Brito. Más allá del preciosismo de sus colores, de la exactitud de sus composiciones, el verdadero interés de su trabajo está en lo oscuro, en lo difícilmente apreciable, en lo indecible. Nos queda el tesoro de su archivo, como un mensaje de paz al oído de los que tendrán que vivir el ojo del huracán.

Laura Terré es historiadora de la fotografía y comisaria de exposiciones.

La oposición valenciana exige investigar los contratos millonarios realizados por Canal 9

J. FERRANDIS / J. M. JÁTIVA, Valencia

La información publicada ayer por EL PAÍS sobre los contratos millonarios que Canal 9 realizó con un selecto grupo de productoras privadas durante las etapas de Eduardo Zaplana y Francisco Camps, ambos del PP, al frente del Gobierno valenciano provocaron ayer indignación entre los grupos de la oposición en el Parlamento autonómico. Todos ellos exigieron una investigación para depurar responsabilidades por el despilfarro y la mala gestión que, a su juicio, llevaron a Ràdio Televisió Valenciana (RTVV) al cierre.

"Es un escándalo", afirmó el

secretario general de los socialistas valencianos, Ximo Puig, que advirtió: "Es solo la punta del iceberg de todo lo que hay". "La deuda se inició con el descontrol absoluto de empresas que nada tenían que ver con el audiovisual valenciano y esa gestión impresentable ha sido la que ha hundido Canal 9, aunque el PP intente culpabilizar a todo el mundo", dijo Puig. Y añadió: "Si gobernamos tras el 24-M no haremos una gestión con el retrovisor puesto, pero habrá que analizar lo que ha pasado".

Canal 9, que está en proceso de liquidación por parte del Gobierno valenciano, no quiso pronunciarse sobre los contratos de

un selecto grupo de productoras, como José Luis Moreno o el Grupo Intereconomía, que llegaron a facturar unos 400 millones de euros entre 2000 y 2013.

Compromís, la formación de Mònica Oltra, denunció que "muchos contratos con productoras, especialmente madrileñas, se realizaron en pago a servicios políticos". Para el portavoz parlamentario de esta fuerza política, Enric Morera, es necesario que se depuren las responsabilidades y que la causa judicial que investiga el despilfarro de Canal 9, que dejó una deuda de más de 1.200 millones de euros, llegue hasta el final.

El candidato de Esquerra Unida a la presidencia de la Genera-

litat, Ignacio Blanco, enfatizó el hecho de que "muchas facturas se pagaron sin cobertura presupuestaria". "Canal 9 se utilizó como un mecanismo al servicio del PP, y cuando los contratos estaban relacionados con la actividad audiovisual no tenían que ver con un modelo de televisión pública", indicó Blanco, que recordó que varias de las productoras cobraron precios fuera de mercado y que Canal 9 contrató en repetidas ocasiones sin consignación presupuestaria.

El comité de empresa de RTVV recordó que ha denunciado reiteradamente estos y otros casos de mala gestión en Canal 9. La presidenta del comité, Sa-

lut Alcover, señaló, respecto a los contratos realizados con productoras como Alba Adriática, de José Luis Moreno, o Star Line Productions, que facturaba el programa Fernando Sánchez Dragó: "Lo que se contrataba no valía lo que se pagaba". Y agregó: "El comité de empresa de RTVV tiene dudas razonables sobre el destino de ese dinero".

Esta forma de externalizar la producción funcionó fundamentalmente entre 1998 y 2006, puntualiza Ximo Pérez, presidente de la asociación Productors Audiovisuals Valencians. "A partir de 2004 comenzamos a denunciarlo y a exigir que lo que se hiciera en RTVV fuera realizado por productoras valencianas". Y surtió efecto, según Ximo Pérez, a partir de 2007.

El Gobierno valenciano, mientras tanto, insiste en la legalidad de los pagos realizados a las productoras.

MARGARITA RIVIÈRE

La periodista y escritora catalana mostraba en cada texto un compromiso social que huía de todas las ataduras

Una mirada sin legañas del poder

RAFAEL VALLBONA

Una de las primeras mujeres en las redacciones, una de las primeras firmas de prestigio femeninas, cubriendo el proceso de adhesión de España a la UE, creando el servicio en catalán de la agencia Efe, hablando de moda, hija de la burguesía catalana y comprometida con el feminismo. Eso es ejercer el periodismo de verdad, el de ir a un lugar, enterarse de lo que sucede y contarlo con los propios ojos, sin las legañas que el poder, las notas de prensa o los intereses de los empresarios ponen en la mirada de tantos periodistas.

Algunos dirán que eso es hacer el *progre*: sí. Promover el espíritu crítico de la gente, transformar la sociedad, querer un mundo más justo. Cuando me han dicho que la perenne y contagiosa sonrisa de Margarita Rivièrre (Barcelona 1944) se

ha apagado para siempre, he pensado que no hay bastante con una *birra* a su memoria y a la de un periodismo en vías de extinción, habrá que emborracharse sin piedad. Con 70 años todavía le quedaban demasiadas cosas por escribir.

Se dio a conocer a primeros de los 70 en *Dossier Mundo*. Después en el *Diario de Barcelona* y más tarde en *El Periódico de Cataluña*. Tras su paso por Efe estuvo en el equipo fundador de *Qué leer?*, redactó guiones para las ceremonias olímpicas y escribió unas 600 entrevistas para *La Vanguardia*, una selección de las cuales se han editado recientemente (*Entrevistas*).

En su última etapa profesional se ha dedicado más a la opinión desde las páginas de *El País*.

Casada con el escritor Jorge de Cominges y madre de periodistas (Clara y Hugo), Rivièrre deja también una larga lista de libros sobre sus temas predilectos, de la moda a la política: *La moda, ¿comunicación o incomunicación?* (1977), *Anticonceptivos y control de natalidad* (1977), *Un rebelde en el poder: Pasqual Maragall* (con Xavier Febrés, 1991), *Lo cursi y el poder de la moda* (premio Espasa 1992), *La década de la decencia* (1995), *El mundo según las mujeres* (2000), *El Tabú* (con su hija Clara, 2001), entre otros. En sus últimos meses de vida todavía sacó fuerzas a su mermado cuerpo para impulsar la publicación de su primera novela, *Clave K*, un relato sobre cómo ejerció el poder la derecha nacionalista durante el *pujolismo*; una novela entre el *thriller* y la fá-

ÁNGEL CASAÑA

bula escrita hace 15 años y que hasta ahora ninguna editorial se había atrevido a publicar (sic). Un pasar cuentas con algunos episodios de la historia contemporánea de Cataluña que le disgustaron especialmente. El libro se presentó la semana pasada y ella participó a través de un mensaje en vídeo, su afección pulmonar no le permitió más. Dos días después pidió ingresar en una clínica. No quería teñir su casa del dolor final.

Margarita Rivièrre, escritora y periodista, nació el 17 de agosto de 1944 en Barcelona, ciudad en la que murió el 29 de marzo de 2015.

Reconeixement Josep M. Cadena, Premi Nacional de Cultura 2015

En un acte a la Sala Rusiñol # D.FERNÁNDEZ

● El crític d'art de la Sala Rusiñol de Sant Cugat ha estat reconegut amb els guardons que atorga el CoNCA.

El Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA) ha reconegut amb el Premi Nacional de Cultura 2015 Josep Maria Cadena, el crític d'art de la Sala Rusiñol de Sant Cugat. Cadena està entre les deu persones i entitats guardonats aquest any amb aquest reconeixement, que el CoNCA ha fet públic aquest dimecres, 25 de març.

Els Premis Nacionals de Cultura reconeixen l'excel·lència, la continuïtat de la tasca dels guardonats i la seva mirada pròpia i innovadora. La cerimònia de lliurament dels guardons se celebrarà el 17 de juny.

Josep Maria Cadena ha estat reconegut "per la seva dilatada trajectòria en l'àmbit de la crítica d'art i especialment per la seva contribució a l'estudi, la difusió i l'anàlisi del periodisme gràfic català, des dels autors de les primeres revistes del segle XX fins als més contemporanis", com ha anunciat Carles Duarte, el president del CoNCA.

Entre els guardonats hi ha la formació ebrenca Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries, la Federació de Diables i Dimonis de Catalunya o el poeta Francesc Parcerisas. //

C.Caballé

L'APUNT

Rus no tindrà televisió el 24-M

Tere Rodríguez

Qui xarra paga, diu la dita popular. I això és el que li ha passat al president de la Diputació de València. Alfonso Rus, un dels pocs dirigents del PP que es van atrevir a criticar en veu alta el tancament de RTVV –però que va prémer el botó per a la seua execució parlamentària– no podrà posar en marxa la seua pròpia televisió. El projecte conegut com “TeleRus” s’ha ajornat *sine die*, atés els

nombrosos recursos que han presentat els grups de l’oposició contra l’adjudicació a Beovisión i que fan impossible que comence a emetre de forma immediata. Rus va anunciar que els valencians tindriem un nou canal l’1 de gener d’enguany; més tard va dir que seria per al 14 de febrer, i després, per a Falles. Podrà complir així la promesa de no fer “electoralisme”.

El periodisme esportiu aporta 50.710 euros a la Guttman

Gerard Piqué va participar en l'acte de clausura del desè llibre solidari de periodisme esportiu. En aquesta edició es van recollir 50.710 euros que van anar destinats a la Fundació Guttman. "És un honor ser aquí, en una iniciativa que en 10 anys ha recollit més de 500.000 euros", va

explicar el central blaugrana, que va assegurar que la feina de la Fundació Guttman és "impagable". Dimecres que ve, coincidint amb el Barça-Almeria, s'estrenarà el primer partit dels *Relats solidaris*, i cada any el club blaugrana dedicarà un partit al Camp Nou a aquest projecte.

Guiño del Gobierno a los 'grandes' de la TV

Industria ultima el adelanto del concurso de cinco nuevos canales de televisión, anunciados en julio. Ese tipo de prisas a la hora de decidir se ha convertido en propio de un Gobierno ya dominado por la fiebre electoral. Sin duda, el anticipo puede tener consecuencias en los comicios: resulta innegable la influencia pública de Mediaset y Atresmedia. Y, sin duda, ambos saldrían beneficiados de la adjudicación de nuevos canales, en un momento en que se enfrentan a la creciente competencia de la televisión de pago y están a la espera de la sentencia del Supremo sobre otros ocho canales en abierto. El Gobierno debe garantizar que el futuro concurso sea justo y no un recurso para que los dos grandes sigan manteniendo su posición de predominio, como ahora parece.

Una periodista que ha treballat a l'Afganistan fa una xerrada a Granollers

Granollers

La periodista Mònica Bernabé, corresponsal durant els darrers vuit anys a l'Afganistan del diari *El Mundo*, farà una conferència amb el títol "Afganistan, més enllà dels talibans", dimecres vinent a la sala gran del Teatre Auditori davant 375 alumnes de segon de Batxillerat de la ciutat. Prèviament, l'historiador Joan Garriga presentarà el documental *El bombardeig de Granollers de 1938*.

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
02/04/15	El Col·legi de Periodistes i Regió7 munten un debat sobre el POUM / Regió7	26	1

Col·legi de Periodistes de Catalunya

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

El Col·legi de Periodistes i Regió7 munten un debat sobre el POUM

Jueves, 2 de abril de 2015

REDACCIÓ | MANRESA La Demarcació Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya i Regió7 organitzen un acte públic d'informació i debat sobre el Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM), entenent que, després del debat polític que va portar a la seva aprovació inicial en el darrer ple municipal, és hora d'obrir el debat en l'àmbit ciutadà. Tindrà lloc el proper dimecres 22 d'abril, a 1/4 de 9 del vespre, a l'auditori del Conservatori Municipal de Música de Manresa. Es planteja a l'equip redactor del POUM i al regidor d'Urbanisme, Ramon Bacardit, que responguin les qüestions que els formulin en nom de la societat civil els representants de la Cambra de Comerç i Indústria de Manresa, la Delegació Bages-Berguedà del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya; PIMEC Catalunya Central; la Federació d'Associacions de Veïns de Manresa; UBIC de Manresa; l'Associació de Comerciants del Centre Històric de Manresa; Meandre i la PAHC Bages. El POUM és un instrument d'ordenació integral del municipi que ha de permetre planificar el desenvolupament del territori i que, per tant, afecta directament el conjunt de la població de Manresa i el seu entorn immediat. És, per tant, una eina cabdal per al futur de la ciutat i de les persones que hi viuen. Una vegada feta l'aprovació inicial, s'obrirà un període d'exposició pública de tres mesos per tal que els ciutadans hi puguin fer les al·legacions que considerin. Tocarà al proper govern de Manresa superar les següents fases fins que el nou planejament urbanístic sigui executiu. El pla general actual és del 1997 i el 2009 va esgotar tots els terminis.

Compartir a Twitter [Compartir a](#)